

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא קלח.

מסורת הש"ס

(א) כריתות כד: חולין לט.
(ב) גיטין כג: (ג) נפ"י: יחזיר
ט, ד) (סמכות עז),
(ה) נפ"ח: דרגל (ו) מרישה
יפכ"ך, ז) (פ"י תוס' מנחות
נח: ד"ה וליכא),

גליון הש"ס

רשכ"ם ר"ה אס יצא מר
מחנה שבט סרע בורס
בל תחסיט אל גם מחתנת
בלל גוסה בשטר:

הגהות הב"ח

(ב) גמ' אמאי אלוהי:
(ג) רשב"ג דיה כלן כלות
וסי' די חסדי בה כל:
(ד) דיה כלן וסי' במה
שלא: (ה) דיה וסי' וסי'
פסח עמי וזו: (ו) דיה
ירושן וירושן שלד
לוקן: (ז) דיה אם ילא וסי'
ושלם מלות וזי הן עזות:
(ח) דיה כלם כסרתו וסי'
לעיל מלא ויכל ג"כ דך קל:
(ט) דיה כלם מלחם וסי'
לשנה ויכיר אלמא דאם לא
אלה:

מוסף רש"י

[illegible]

כאן בצווה מעיקרא. מתחלה כשמכר לו זה את השטר התחיל צוה הלך
אלה קנה שאין מוכין לו לאדם בעד כרחו דחוב הוא לו דמכיו (משל טו)
שואג מתחת ימיו ויבדאמריו (בכלו טריפות) (פולין ד' מד): והטעם
למה צוהו לא שומעו לו שדיק פילק עלמו מהם אלא הפקר הם וכל הממזיק
בצוה וזה בהן כדאמרין בכריתות
במתנה פקד המביא אשם תלוי וד'
אמר ריש לקיש הגטון מתנה
לחבירו ואמר הלה אי אפשי (א) כל
ההמחזיק זה וזה בה ואסקין (א) מה
למכור? וזהו שכתבנו במתנה ומאחר
שכזה אין מועיל כלום להוציא
ממנו (א) מה שאמר אי אפשי
במתנה זו עד שימנה בלשון מתנה
לחבירו (א) ואחרים (א) ויכח לו ע'
לאחר. כפינו והוא שחק שמכרו לו ע'
השטר או הקנו בקנין סודר לאחרים
ולגורו ושכרו לתסור לו השטר
התחיל צוה: **כאן למחלוקת.** אם
קנה את לאו: וכו' **עדים.**
ומתוך כך צוה שאינו רוצה לזון
העובדים דלפי' למ"ד יכול הרב לומר
לעבד שיש (א) ואינו זקן אפי' לא
יעיזא לו לעשות (א) רבן עמי.
מחלוקת מתנה: **אובלין** כפרות.

ממחמת השני דודאי קנה וכו' וס' כי יקנה נפש קיין כספו הו' ואכל כו' (ויקרא כג): **יורשין** כולומר ראשון או יורשין (ס) ולרנן שעתון אכל סבירה ליה האי דרש לקוש' דאמר בכריתות נפרק המציא היתון ממנה למכירו ואמר הלה אי אשאי שכל כל הממחין כל וכו' ה' דסבירה ליה לרנן שעתון לדעתה דהכי יהיב ליה דאי לא בעי מקבל ממחמת מיהדר ליה וכו' מפש נכריתות. ומהו הלכה כרש לקי'. ונפק פלוגתא גמי הלכתא כרבנן דיהא דקי"ל הלכה כרשב"ג במשנתו' היט' משנה אצל ברייתא לא אלא הלכה כרבנן במשנתו' מחיי' משמח ברייתא דלמחר' משנה היט' נמי ברייתא דלמחר' בעלמא (יטין ק' ס.)

ממשת ר' אליעזר בן יעקב קב ונקי ומשויה ק"ל טובים בין במנהג
בגדיהם: הוכיחם: שזוהי עול השקיה כמנהגם דלא
תתנהגו כמנהג אלה להכי שחק דגנאי היא לזוהי כל זמן שלא היע
תעשה לידו: חזו רבנן שמי מרע כול. והכי נקט שמי מרע
בדדידיה איכא לאיפלוגי בין היכא דלמחר אחריו לפלוגי להיכא דלא
למחר משום דלרשיה להקל כל נכסי בדבור פיו לזה כך ולזה כך אבל
בדמיא רגיל ליתן לכל אדם כפיו והדבר ידוע למי מקנה תחלה
והוא לבקום: שאמר טו מחלים וכו'. ובגין דמיא לזר אחריו
ככולם דאי שייך מדיי שלא חלק להם אע"ד דמיא לא קט אלא
הקנה להם בקיין סודר דפסקין לקמן במי שמת (דף קסא): ממנה
קודם מרע במקל דבי קיין ואע"ד דמיא: אז ידא עליו שט"ו
שקדם שקבלו המעות אז נמי כגון דמיא מחלים וכו' ושלש מאות
שדות ששות כל ימי דמיא הלכך אפי' לאחר שגבו גובה
בעל חוב מהן דמקל * ממנה שכי מרע ויכירם שיהי רבנן לקמן
בבמי שמת (קמט). ומקרקעי ירמיחן שחזקו לבעל חוב: הוכיחם.
שהרי לכולם ובגין שכן ביחד שלא שאני דאם יבול לזוהי שני
דברים כאחד ובגין שלא שחך ביניהם הדיינו נמלך לקמן במי שמת (קמא):

[illegible]

באן בצוות **מעקרא**. פי' בקונט' זינט מעיקרה לא קנה ומ"מ הנותן טייל עמלו וזש הפקר כ"ל דאמך בהמביא אשם תלוי (וכרות ד' דד). הנותן מתנה לחבירו ואמר הלה אי אפשי בה כל הקודם וזה אכל בשתק ולבסוף זינט כיון ששתק לא היי הפקר

נאמן בשותק מעיקרא
נחמן בר יצחק ויבה
ולבסוף צווח באנו
בן גמליאל ורבנן
אחר והיו בהן עבדים
הן אם היה רב שני
התרומה ירבן שמעון
נאמר הלה אי אפשי
שין והוינן בה ות"ק
רבא ואיתימא רבי
גולי עלמא לא פליגי
צווח דכולי עלמא
גי שויבה לא על ידי
רבא דתנא קמא שר
קא צווח מהדר הוא
שמעון בן גמליאל סבר
והאי דלא צווח עד
ו לידי (ב) מאי אצווה
שאמר תנו מאתים
לפלוגי וארבע מאות
הקודם בשטר וזכה
חוב גובה מאתים
זו לפלוגי ואחריו
אומרין כל הקודם
עליו שט"ח גובה מן
שלפניו אין לו גובה
ישיבי מרע שאמר
בני בכור כראוי לו
ואם אמר בכבודו
נוטלן רצה נוטל
שאמר תנו מאתים
לה נוטלתן ונוטלת
אמר ככתובתה
ידה

וַיִּכְרֶה דָּף קוֹטָה. גְּבִי חֲמֹרָה דְּרַב סַפְרָא דְּלֹאֲדַעְתָּא דְּלֹאֲרֵא אֶפְקֵירָה
 דְּלֹאֲדַעְתָּא דְּכִיֵּעַ לֹא אֶפְקֵירָה וְאִי לִירֵשׁ לְקִישׁ קוֹדֶם שְׂבָחָה מִמֶּנָּה
 וְלִידֹא אֲחֵמֶי הוּא לֵב הַפֶּקֶר הוּא לֵב לְמִימַר שִׁיחֹרִיר לְנוֹתֵן דְּלֹאֲדַעְתָּא
 וְלִקְבֹּל מִימֵיהּ קֹא יֵהִי וְלֵב שִׁיחֹרִיר הַפֶּקֶר לֵב לֵב נִהְלֵחַ לְפָרֶשׁ
 דְּרַל נְמִי אִיירִי אִיירִי שְׂבָחָה מִמֶּנָּה לִידֹא דִּיחֵיו נֶחֱמִי וְלִבְסוֹף זֹחוּ
 וְהֵאֱלֵא דְקֹאֲמֵר הֵכָּה דְּבִשְׁמָק וְלִבְסוֹף זֹחוּ קִנֵּה הֵינֵי שְׁלֵא יִיחֹרִיר לְנוֹתֵן
 הַפֶּקֶר הֵכָּה וְזִבְחוֹ מַעְרִיקָה דֵּלֵא קִנֵּה יִיחֹרִיר לְנוֹתֵן דֵּלֵא יֵהִי
 אִי אֵלֵא דְלֹאֲדַעְתָּא לְקִבֹּל מִימֵיהּ וְהֵסֵם כְּבִרְחוֹת גְּרָם אִשְׁכָּה
 כְּמִילְמִיָּה דְּרַב שֶׁמֶשׁ מְקִיבֵל מִמֶּנָּה שְׂמֹרֵם לֵאחֶר שְׂבָחָה לִידֹא מִמֶּנָּה
 וְזִבְחוֹ כְּטִיֵּלָה לֹא אֲחֵר כְּלוֹם אִי אֶפְשִׁי כֵּה תִּשְׁתַּל דְּכִרְיוֹ קִימִין מֵאִי
 דֵּלֵא דְכִרְיוֹ קִימִין וְהִדְרָא לְמֶרֶה אֲנִיִּם שְׂפִיר מִדִּין וְדִרְסִי דֵּלֵא
 וְלֹא הִדְרָא לְמֶרֶה וְהִסְתָּא פִּרְךָ נֵם שְׁפִיר מִדִּין וְדִרְסִי דֵּלֵא
 וְיִזְכֹּר לְהַשְׁתַּלֵּחַ הַיּוֹלֵד וְהַנְּסִים כִּידֹו וְכֵן מְחִילְמִיָּה דְּרִנֵּן דְּלֹאֲרֵא
 אֲזֹכֵלִין כְּתוּמָה וְאִיירִי כְּשֶׁמֶק וְלִבְסוֹף זֹחוּ כְּמִילְמִיָּה דִּרֵּשׁ לְקִישׁ
 מִימֵיהּ בְּרִישׁ הַשּׁוֹלֵל (וַיִּשְׁן דָּף לֵב: וְשֶׁ) גְּרַסְקִין כְּמִילְמִיָּה דְּרַב שֶׁמֶשׁ
 הַיּוֹשִׁיף דֵּלֵא אֶפְשִׁי לֹא אֲחֵר כְּלוֹם כְּטִיֵּלָה הוּא דְכִרְיוֹ קִימִין
 כְּדִמְנוּכָה הֵסֵם וְהִיא כֹּאֲכֵא דְלֹאֲרֵא וְכֵהֵנָּה רְבוֹת כְּגִמְרָא א':
 מֵאִי

אות שלש ד"ר ומן הד' מאות ארבע ד"ר. והא' נקטת האי סידרא
ו' נספד ואצ"פ שאהבו השכיר מרע יותר ליתן לו מתנה מרובה: אין
ז"ע דהאי כדאין לו ליטנא ימירא הוא לייפוי כח שנתן לו הני ממאשים וז'
הני נוטלין בצבורתו ר'ה בצבורתו נוטל ר'ה ממאשים וז' נוטל דידו וז'
ורסו נוטל. אם היא יותר ממאשים קאמר אינו יכול לגרוע מצבורתו
(כא): **ר'ה ממאשים נוטל**. אם בצבורתו פחות ממאשים וז'. וה"ה אם אמר
בדפריכין לקמן [ו'] ודלמא כדאין לו בחבור קאמר ומשינן רבי
מרינן דכחושו או בצבורתו קאמר דיטול ממאשים והא' נקטת הכא
יטול כל בצבורתו אם היא יותר ממאשים וז' דידו על העליונה:
ידה

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones